

– Слушай, ако бъдеш с мен, ще ти гледам децата и ще ги храня.

Започнала жената да кърши ръце, да се чуди какво да направи, но накрая нямало как и за да не стоят гладни децата, съгласила се.

В това време циганинът се върнал и заварил жена си зад къщичката с чужд мъж, с бакалина. Но нали бил добър човек и много обичал жена си, нищо не им рекъл, дори не им казал, че ги е видял. Това обаче все го тревожело. Отчаял се, не можел вече да свири, нищо не му се правело. На жена си обаче нищо не казал, за да не я тревожи.

Един ден го извикал го пак царят да му посвири. Отишъл циганинът със свито сърце. Нищо не можал да изсвири – все за жена си мислел – да не би пак с бакалина нещо да стане. Започнал царят да се ядосва:

– Абе, човек, какво стана с теб? – рекъл му царят. – Колко хубаво свиреше преди, а сега...

– Не мога да свиря вече, царю!

– Как така няма да свириш! Затворете го в тъмницата – да му дойде акълът в главата.

Затворили циганина заедно с цигулката му. Но той все за дома си мислел – за жена си, за децата... По едно време чул охкане, пъшкане. Погледнал, що да види – царицата и министъра. Ами сега! Започнал той да свири, ама такава хубава музика!... Чул я царят – същата музика!

– Я го викнете бързо този циганин.

– Ти – рекъл царят на циганина – подиграваш ли се с мен или искаш да те обезглавя! Кажи защо стана така – не свири на гостите, а сега свириш?

– Ще ти кажа, царю, ама на четири очи.

Изгонил царят всички от стаята.

– Царю, първият път, когато се върнах вкъщи след като ме вика да ти свиря, заварих моята жена с бакалина, а децата – гладни жадни... Оттогава мира нямам.

– Ами сега?

– Сега заварих твоята жена с министъра.

Натъжил се царят, затюхкал се. Какво да прави?

– Сега, рекъл, вече не съм цар. Сега съм като теб. Няма да ми викаш „царю“. Дай ми твоите дрипавите дрехи и аз ще тръгна с теб да се скитам по света.

Преоблякъл се царят като беден циганин-музикант и тайно, без никой да го забележи, напуснал двореца заедно с бедняка. Дори и на жена си не казал, че заминава.

Вървели, вървели – станало обед. По едно време гледат насреща им един човек носи на гърба си сандък и оре с него – нито сяда, нито